

La ciutat que apagava la lluna

A Claror les nits brillaven més que els dies.

Hi havia fanals a cada cantonada, rètols que no dormien mai i focus que il·luminaven fins i tot les teulades buides. La gent deia que així la ciutat era més moderna.

Però la Laia no havia vist mai la Via Làctia. Tampoc havia vist cap mussol. I començava a sospitar que la lluna s'havia cansat de visitar-los.

Una nit va pujar al terrat amb uns prismàtics. Va mirar entre dos anuncis lluminosos i va veure una claror molt pàl·lida.

—Lluna? —va cridar.

—Soc aquí —va respondre una veu cansada—. Sou vosaltres qui no em veieu.

La Laia va baixar corrents i ho va explicar a l'alcalde.

—No podem apagar una ciutat sencera per buscar una cosa que potser no hi és —va dir ell.

Lavors la Laia va començar pel seu balcó. Va apagar el llum exterior. El veí del davant, intrigat, va apagar el seu. La flequera va desconnectar el rètol quan va tancar. El bibliotecari va orientar els focus cap a terra.

Cada nit s'hi afegia algú.

No van deixar els carrers a les fosques. Van cobrir els fanals perquè la llum anés on calia. Van posar temporitzadors als aparadors. Van conservar encesos els llocs importants i van apagar els que no servien a ningú.

Al cap d'una setmana, una estrella va aparèixer damunt la plaça.

L'endemà n'hi havia set.

Després van tornar els ratpenats, que es menjaven els mosquits. Van arribar arnes de colors que ningú no recordava. Els veïns van començar a sopar als balcons per mirar el cel.

La nit de la gran apagada voluntària, tota la ciutat va comptar:

—Tres, dos, un!

Els llums innecessaris es van fondre alhora.

La lluna era allà, rodona i clara. No havia marxat mai.

L'alcalde va mirar el cel amb la boca oberta.

—Sembla que hem trobat una cosa molt antiga —va dir.

—No —va respondre la Laia—. Hem deixat de tapar-la.

Des d'aquell dia, Claror continuava tenint llum, però ja no en feia servir per esborrar la nit.

